

Ensimmäinen osa:

<http://www.kirjoittaja.fi/novellit/scifi/uusimmat/3622-tuhon-paeivaekirja-koodinimi-vielae-keskene-raeiselle-projektille> Olen nyt vähän käynyt tekstiä taas uudestaan läpi ja muokkaillut sitä taitojeni mukaan. En lähtenyt postaamaan ensimmäistä tekstiä uudelleen, vaikka olenkin muokkauksia siihenkin tehnyt, joten tässä on nyt jatkoa tuohon tarinaan muokkauksien kera. Haluan vielä kiittää palautetta aikaisempaan tekstiin ja kiitän etukäteen jo tähänkin tulevaa palautetta! P.s. En tiedä toimivatkon tekstin ulkoasun muokkaus tällä sivustolla, mutta ajattelin kokeilla mikäli kursivointi ja lihavointi onnistuisi. Mikäli ei onnistu, koittakaa olla välittämättä noista merkinnöistä. :) _____ Pistän lasien keskellä olevan taskulampun päälle ja pystyn vihdoon taas näkemään. Lattia oli, niin kuin ajattelin, valkoista kaakeliitiiltä, joka tosin oli harmaa paksusta pölykerroksesta. Katselen ympärilleni hitaasti, mutta se on pelottavaa: kuin koko ajan odottaisin jonkun hirviön hyppäävän näkökenttääni, kuten jossain kauhuelokuvassa, jonka kuva liikkuu hitaasti täydessä hiljaisuudessa. Katseeni osuu – toivottavasti – tuttuun pääkalloon ja pelästyn näkyä. Otan lasit pois silmiltä, sillä se oli selvästi liian pelottava tapa käyttää taskulamppua ja pitelen jatkossa laseja käsissäni osoittaen valoa siten. Huone on pitkän mallinen. Keskellä on kaksi penkkiriviä jonossa, selkänojat vastakkain, ja näiden päädyissä on kukkaruukkuja ja -penkkejä, joissa on ehkä joskus jotain kasvanut. Huoneen vasemmalla sivulla on asiakaspalvelutiski, jonka kummallakin puolella vain henkilökunnalle osoitetut pariovet. Oikealla puolella huonetta on jälleen hissien ovet, joiden vieressä oviaukko portaikkoon ja suoraan edessäni, toisessa päädyssä huonetta, on oviaukko käytävälle, joka jatkuu pidemmälle, kuin taskulamppuni valo riittää. Luuranko, jolta varastin lasit, makaa vasemmalla edessäni ja huoneessa näyttää olevan muutama muukin ruumis, osa makaa lattialla, osa ovat jääneet tuoleille istumaan. Alan jo tottua luurankoihin ja se, että ne alkavat pikkuhiljaa tuntua normaaleilta, pelottaa minua itseasiassa enemmän. Hissi on tietysti toimintakelvoton ja pieni ruutu ei reagoi lainkaan kosketukseen. Viereisessä porraskäytävässä rappuset vievät niin alas, kuin ylösikin. Vilkaisen mielenkiinnosta alakertaan meneviä portaita, jotka jatkuvat alas pidemmälle, kuin valolla näen, eikä siellä vaikuta olevan mitään mielenkiintoista. Suuntaan sitten ylöspäin, kuten hätäulosreitti ohjaa. Samassa vasta tajuan, että seurattuani hätäuloskäyntien merkkejä, olen samalla koko ajan matkannut jostain syystä ylöspäin – olenko minä maan alla? Tämä oli hiukan karmiva ajatus. Kävelen raskailta tuntuvat portaat hitaasti ensimmäiselle tasanteelle, josta pääsen taas ylemmäs ja jälleen seuraavalta tasolta portaat jatkuvat vielä ylöspäin, kunnes päättyvät oven juureen. Ovessa lukee 'ulos', joka saa jopa pienen hymyn suunpieliini. Kiiruhdan portaat ylös väsyneillä jaloillani ja kokeilen perinteistä, saranoilla toimivaa ovea. Se aukeaa, mutta jämähtää sitten johonkin, kuin oven takana olisi jokin este. Koitan työntää, ja sitten hakata ovea, jos saisin esteen liikkumaan, mutta turhaan. Pistän lasit taas päähäni ja kurkkaan parin kymmenen sentin raosta oven toiselle puolelle: se näyttää joltain parkkihallilta, joka on täynnä moderneja sähköautoja, mutta jotka kaikki ovat pysäköity sekaisin ympäri hallia ja rikkiinäisiä. Ovet ovat auki, pellit lommoilla ja ikkunat hajalla. Änkeän itseäni ovenraosta kylki edellä työntämällä jalkani ja käteni toiselle puolelle, mutta se osoittautuu yllättävän hankalaksi. [b]Kling![/b] Jähmetyn paikalleni kuullessani jonkin kilahduksen sisältä rappukäytävästä, josta juuri tulin. Kuin joku olisi lyönyt ontolla rautaputkella betoniseen seinään. Kauhu valtaa mielikuvitukseni ja käännän pääni katsoakseni rappukäytävään, jossa en kuitenkaan näe mitään, mutta pelkään alhaalla olevan jotain pahaa, joten en kehtaa liikkua milläkään. Hiki valuu ohimoillani. Kuulostaa, kuin sydämeni tykytys kaikuisi koko paikkaan ja pelkään, että jos joku minut täältä löytäisi, se aikoiisi tehdä minulle jotain pahaa. Kuin tietäisin taas olevani jossain väärässä paikassa, jossa en saisi

olla ja olisin vaarassa jäädä kiinni. [b]Klungk![/b] Toinen matalampi kolahdus ja paniikki iskee: alan tunkea itseäni melkein väkivalloin oven läpi, kuin jokin olisi juoksemassa rappukäytävää yrittäessään napata minua. Murhaaja kiipeää portaita tömistellen, puukko ojossa valmiina iskemään. Saan työnnettyä yläkehoni toiselle puolelle, mutta lantioni ei tunnu mahtuvan. Revin itseäni raivolla pakokauhun vallassa. Jokin kylmä koura pitkin kysineen nappaa nilkastani kiinni, joten riuhtaisen jalkani väkipakolla oven toiselle puolelle. Lennän maahan ja hengästyneenä jään sinne makaamaan. En tiedä nappasiko joku minua oikeasti nilkasta, mutta reväytin ainakin jalkani. Hengähdän kylmällä lattialla hetken, kunnes alan katsella ympärilleni uudelleen. Paikka näyttää kuin pyörremyrskyn jäljiltä – oven, jonka läpi juuri pääsin, edessä on yksi auto estämässä ovea aukeamasta kunnolla. Kaikki autot parkkihallissa ovat riisuttuja: renkaat ovat varastettu, pellit ovat ruostuneet sekä ovet ja konepellit ovat auki, kun moottoreista on yritetty varmaan jotain irrotella. Sisätiloista on viety kaikki tarpeellinen ja todennäköisesti eläimet ovat järsineet homehtuneet autojen sisustat, kuten verhoilut ja penkkien pehmusteet. Paikka muistuttaa jotain maailmanlopun maailmaa. Kaukana edessäni näen luonnonvaloa, uloskäynnin täytyy olla siellä päin. Ulkona näen vihdoin luonnonvaloa – on varmaan ilta ja aurinko on juuri laskemassa, mutta se on silti tosi lämmin. Taivas on kauniin punainen ja kaikkialla on täysin hiljaista ja rauhallista. Parkkihalli on kaivettu kallion sisään kahden pienen vuoren juuren. Edessäni näen vain kumpujen huiput, sillä olen matalalla jossain laaksossa. Parkkihallilta lähtee tie ja parin sadan metrin päässä laakson pohjalla on pieni rakennus, kuin vartijan koppi, jonka vieressä puomiportti ja näiden takana muutaman auton kokoinen parkkipaikka. Laakson horisonttia ja koko aluetta ympäröi verkkoaita, jonka päällä on piikkilankaa. Kauempana edessä tie vie ylös laaksosta. Kävelen vartijan kopille. Se on tyhjä ja aution näköinen. Sen seinät ovat harmaat, kuin se olisi palanut ja maalipinta on käpristynyt kuin vanha paperi. Portin puomi makaa maassa ja tuskin on toiminut pitkään aikaan. Käveltyäni kopin toiselle puolelle, huomaan parkkipaikalla olevan yksi auto katollaan. Vartijan kopin toisessa päädyssä on autotalli ja siinä ylös nouseva metallinen nosto-ovi. Oven alareunassa on jotain naarmuja ja kolhuja, kuin jokin eläin olisi yrittänyt päästä sisään. Autotallin oven ja vartijankopin ikkunan välissä on koppiin ovi, jossa on kohokirjotuksin logo ”RC2 ” – mitä lie tarkoittaakaan. Ja nyt kun mietin tarkemmin, tätä logoa on näkynyt paikassa aikaisemminkin mm. ovissa ja seinissä. Koppi on sisältä yllättävän koskemattoman näköinen, ainakin mitä vertaa tähän muuhun näkemääni. Ovi on lukossa, eikä panssarilaseistakaan ole varmaan läpi menemistä. Katson katollaan olevaan autonromua tarkemmin; se on enää vain ruosteinen ja palaneen näköinen runko – ei laseja tai sisustaa, vain metalliosat jäljellä. Kuljettajan ovi on auki ja samassa huomaan vanhan, hajonneen luurangon, joka näyttää ikään kuin yrittävän ulos autosta, mutta eläimet ja tuuli ovat levitellee luita. Maassa tuhkan seassa on pieni avainnippu. Suunnittelen ottavani ne, mutta vilkuilen vielä ympärilleni, kuin tarkistaakseni ettei kukaan näe minua varastamassa – ihan kuin joku muka välittäisi. Jostain syystä tilanne tuntuu varastamiselta, joten nappaan avaimet pikaisesti ja juoksen vartijankopille. Kokeilen avaimia yksitellen oven vanhaan, perinteiseen mekaaniseen lukkoon, kunnes kuudes avain naksahdaa ja menee pohjaan. Hurraan vaisusti mielessäni ja avaan oven. Seinällä, ikkunoiden edustalla, ympäröiden puolet kopista, on paneeli, jossa on joitain sammuneita valoja vipuja ja nappuloita, sekä kaksi tietokonetta. Katon rajassa on useampi tietokoneen ruutu – turvakameroille veikkaisin. Pöytien edustalla on kaksi tuolia, joista toisen päällä on vanha, osin lattialle romahtanut luuranko, tosin ränsistyneet ja kuluneet vaatteet pitävätkin kokonaisuuden jotenkuten kasassa. Työpöytien vetolaatikoista löytyy vain vanhoja papereita ja muita asiakirjoja, ei siis juuri mitään mielenkiintoista. Oikealla, huoneen takaseinällä ovi autotalliin,

kahvi- ja karkkiautomaatti sekä asekaappi. Asekaappi on tyhjä, mutta katson automaatteja mielenkiinnolla: ne ovat pimeinä ja pois päältä, mutta sisällä voisi olla jotain. Tajuan vasta nyt järjettömät janon ja nälän tunteet, kuin en olisi nauttinut mitään koko päivänä. Ajattelen kaatavani automaattit ja täten ravistavan sieltä jotain ulos, mutta ovat todennäköisesti pultattu seinään kiinni. Keksin katsoa autotallin puolelta työkaluja. Ovi on, kuin onkin, auki. Talli on pieni ja ikkunaton, joten pistän taas taskulampun päälle. Keskellä tallia on vähän vanhemman mallinen maasturi, jonka kyljessä on taas tämä RC2-logo, sekä teksti: 'VARTIJA', melkein samaan tyyliin, kuin poliisiautoissa ja auto muistuttaakin ulkonäöltään sellaista. Takakontti on eroteltu matkustajaosastosta metallisella verkolla ja laidoilla olevine penkkeineen näyttää, kuin se olisi suunniteltu vankien kuljettamiseen. Kävelen sitten autotallin nosto-ovelle ja vapautettuani kiialukon, avaan sen. Auringonvalo tulvii sisään ja näen taas kunnolla: takaseinällä on työkaluhyllyjä ja työpöytiä, oikealla kaappeja, joissa erilaisia kaasupulloja ja polttoaineita ynnä muuta, sekä vasemmalla seinällä avainkaappi, jonka sisällä roikkuukin yhdet avaimet. Avaimenperässä on tallissa olevan auton mukainen automerkin logo. Innostun ja istun autoon. Avainhan tosiaan on vain muovinen pala, minkä auto tunnistaa etäisesti ja käynnistysnappiin syttyy valo. Painan sitä varovaisesti, mutta siitä ei tapahdu mitään. Melkein jo innostukseni lopahtaa, kunnes muutaman sekunnin viiveellä sähkölaitteiden naksuntaa alkaa ja kojetauluun syttyy valot. Sähköauton akkujen varaus näyttää 16%. Olen innoissani ja hymyilen itseseni. Siirrän vaihdekepin ajoasentoon ja ajan tallista ulos, suunnaten sitten tietä pitkin ylös laaksosta. [i]Christine meni takaisin sänkyyn äskeisen keskustelumme jälkeen ja minä suuntasin keittiöön aamupalalle. Avasin telkkarin, jossa juuri alkoi aamuuutiset. Kuuntelin niitä samalla, kun aloin valmistaa itselleni leipää: otin pari palaa paahtoleipää, jotka heitin sinne, minne kuuluivatkin – paahtimeen. Otin jääkaapista margariinin, juusto- ja leikkelevalmisteet, sekä kurkun valmiiksi esille.[/i] [i]Uutisissa puhuttiin taas jostain terrori-iskusta ja muista konflikteista, joita tuntui nyt tapahtuvan ympäri maailmaa. Elimme niin sanottua[/i] toisen kylmän sodan [i]aikaa. Kaikki oli alkanut siinä 2000-luvun alkupuolella, kun nationalismi ja konservatismi olivat nostaneet suosiotaan ilmastonmuutoksesta seuranneiden pakolaisaaltojen ja pitkään kestäneiden lamojen myötä. Näiden seurauksesta rauhattomuudet ja mielenosoitukset olivat yleistyneet suuresti ympäri maailmaa. Syyllisiä oli helppoa etsiä muista maista tulleista ja kapitalistinationalistit halusivat lakkauttaa kaikki tuet ja (etenkin) ulkomaalaisten avustukset, koska rahaa ei heidän mielestään ollut.[/i] [i]Samaan aikaan 2030-luvun taitteessa töiden automatisaatio ja robottien yleistyminen johti työväenluokan heikentyneeseen asemaan ja työllisyysasteet alkoivat laskea entisestään erityisesti läntisessä maailmassa. Tämä kaikki johti kommunismin – tai oikeastaan lähinnä sosialismin – suosioon.[/i] [i]EU:n rinnalle syntyi uusi vastaavanlainen järjestö, joka ajoi liberaalia sosialismin aatettaan, jota helposti alettiin sitten haukkua kommunismiksi. Syntyi vastakkainasettelu näiden ja konservatiivisten nationalistien välille. Lopulta tilanne kärjistyi aika pahaksikin.[/i] [i]Ensimmäisestä kylmästä sodasta poiketen ei ollut mitään rajattuja valtioita, joista yhdet olivat näiden puolella ja toiset noiden puolella, vaan tätä vastakkainasettelua ja sotaa käytiin lähes jokaisen valtion itsensä sisällä ympäri palloa.[/i] [i]Se oli aika poikkeuksellinen tilanne, sillä sodan – ydinsodan – uhka kasvoi koko ajan, mutta se oli ensimmäistäkin kylmää sotaa pelottavampaa, sillä nyt jos sota olisi syttynyt, olisi se ollut tavallaan kuin maailmanlaajuinen sisällissota.[/i] [i]Kyllähän tämä kaikki vähän huoletti, mutta olihan näitä kriisejä toisaalta aina ollut. Itse en niin politiikasta välittänyt ja olin kuunnellut ja jutellut kyseisistä aiheista jo kyllästymiseen asti, joten eihän sitä (sotaa) sitten osannut oikeastaan enää edes niin pelätä tai ottaa ihan tosissaan. Vaihdoin kanavan lasten animaatioille.[/i] [i]Leivät ponnahtivat paahtimesta ja tein leipäni. Otin sitten älylasini taskustani

ja pistin ne päähäni istuuduttuani pöydän ääreen syömään. Aloin selailla sosiaalista mediaa lasieni kanssa ja naureskelin jokapäiväisille typerille jutuille, joita siellä oli.[/i] [i]Ystäväni pisti viestiä ja ilmoitti, että tarvitsisi apua eräässä ohjelmassa, jota kehitimme työhömmme liittyen. Vastasin hänelle, että tulisin iltapäivällä käymään, heti päästyäni pois eräästä paikasta, johon olin tälle päivälle saanut työtehtävän. Paikassa oli kuulemma turvallisuusjärjestelmässä jotain häikkää ja vaatisi tarkastelua – olihan minulla ohjelmasta uusi versiokin valmiina, joten olin päättänyt sen asentaa samalla.[/i] [i]Join vielä aamupalan päätteeksi lasillisen vitamiinimehua ja suuntasin makuuhuoneeseen vaihtamaan vaatteet. Koitin olla häiritsemättä nukkuvaa Christineä, joka oli saanut nopeasti unta – kuten aina. Heitin aamutakin sängylle ja otin kaapista valkoisen t- ja kauluspaidan, perussiistin puvun takin ja suorat housut. Eteisessä heitin asuun sopivat keinoahkakengät ja suuntasin ulos heitettyäni vielä pitkän päällystakin ylleni.[/i] [i]Pihatiellä seisoj parin vuoden vanha leasing sähköautoni, jolla lähdin kiihdyttelemään töihin. Asuin vähän pienemmän, alle 90 tuhannen ihmisen, kaupungin lähiössä, josta oli muutaman kilometrin matka keskustaan. Matkalla huomasin, että ihmisiä oli jotenkin tavallista enemmän liikkeellä. Ei niinkään autoja, mutta kaduilla oli paljon ihmisiä, mikä oli aika epätavallista.[/i] [i]Autoni toimi osittain automaattiohjauksella, joten pystyin hetkeksi keskittymään muuhun: selailin uutisia jälleen ja törmäsin yhteen, jossa kerrottiin, että aika lähellä oli tapahtunut jokin hyökkäys tai terrori-isku tai joku vastaava, eikä kukaan oikein tiennyt mitään sen enempää. Ihmiset keskustelivat kaduilla toisilleen ihmeissään.[/i] [i]Koko juttu sai minut vähän huolestumaan, mutta jatkoin matkaani. Käännyin moottoritiele, joka vei pois päin kaupungista. Ajoin isoa tietä muutaman kilometriä ja käännyin rampista pois ja jatkoin taas pienempää valtatieä jokusen kilometrin, kunnes käännyin eräälle jälleen pienemmälle maantielle.[/i] [i]Tie johti kohti kahta vuotta horisontissa ja aurinko nousi suoraan näiden välistä maalaten vuorten seinämät kauniin punaiseksi.[/i] Ajelen tietä pitkin pois laaksosta. Tulen portille, jolla kummallakin puolella kaukaa tulevat verkkoaidat yhdistyvät. Portti on kuin räjähtänyt auki, huristelen siitä läpi liikoja miettimättä. Eteeni aukeaa karu autiomaa. Kumpuja ja muita maanmuotoja peittäneet ruoho ja muu kasvillisuus ovat kuolleet pois ja korvaantuneet harmaalla hienolla hiekalla ja tuhalla. Puita ei enää ole, joenuomat ja ojat ovat kuivuneet. Nyt kun aurinko on alkanut laskea, kaikkialla on entistäkin harmaampaa ja synkkää. Pimeä tulee melkein yhtä nopeasti, kuin kylmyyskin ja saan kylmät väreet, jolloin tajuan kääntää lämmityksen päälle, vaikka juuri sain nauttia ilmastoinnin viileydestä, lämpimän iltauringon porottaessa. Matka kestää kymmen–kaksikymmentä minuuttia ja saavun huoltoasemalle. Tai paikka näyttää jopa melkein joltain pieneltä kylältä, jonka läpi tie vie. Huoltoaseman yhteydessä on pieni ruokakauppa ja tämän vieressä taitaa olla apteekki. Vasemmalla puolella tietä on bussi- ja juna-asema, tai lähinnä isot pysäkit. Omituisesti nämäkin talot näyttävät kuin olisivat palaneet. Ne ovat harmaan ruskeita ja maalipinnat ovat rapisseet pois, kuin olisivat olleet uunissa. Maata peittää kevyt, ohut kerros jotain pölyä, vähän kuin jonkinlaista harmaata lunta. Rakennukset ovat muutenkin tosi huonossa kunnossa; ikkunat ja ovet ovat rikki, seinät halkeilevat ja katoissa on reikiä, jostain kohtaa jopa enemmänkin romahtaneita. Ihmisiä ei ole missään, paitsi jälleen pari luurankoa, jotka ovat mustaksi hiiltyneitä.